

KATSAUKSIA

L. C. A. K. Martens.
Työväen Venäjän edustaja Yhdys-
valloissa.

Proletariatın diplomatia

(True translation filed with the post master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

Proletariatın diplomatia tunkeutuu yhä voimakkaammin tänne vallankumousmaista etäälläolevaan Amerikkaan. Tov. Santeri Nuortevan Suomen köyhälistön edustuksellisen toiminnan jatkoksi on nyt muodostunut valtavan Työläisten Venäjän edustuksellinen toi-

mintä. Venäjän työvänehallitus on näet nimittänyt Amerikkaan edustajakseen venäläisen toverin L. A. Martens'in.

Työ on laajaperäistä ja vaikeata. On kuljettava ennen tuntemattomia polkuja. Proletariatın diplomatia — jos sitä diplomatiaksi nyt vaikka kutsutaisiin — on uusi ilmiö, kuten työväenvaltio. Ei siihen ole käytettävä-

nä entisiä mittaapuita, ei menettelyta-voista annettu enempää teoreettisia kuin käytännöllisiä neuvojakaan. Porvarillisen valtion ja työväen valtion suhteitten selvittämiseksi ei ole aikaisemmin ollut käytännöllistä maaperää.

Nyt esiintyy tämä ilmiö vakavana todellisuutena tälläkin puolella valtameriä. Ensiksi lyhyen aikaa Punasen Suomen ja nyt valtavana Punasen Venäjän ja kapitalistisen Amerikan välillä. Lähtötilaisuudessa Punasen Unkarin ja kenties pankin Punasen Saksan, y. m. kanssa. Se on välttämättömyys. Työväenvaltio ei voi eristäytyä maailmasta. Ja niinkauan kuin on olemassa kapitalistisia maita, niinkauan joutuu Työväenvaltiokin niiden kanssa mitä moninaisempiin suhteisiin. Niin joudumme proletariseen diplomaattiaan.

Alussa tietenkin tämänlaatuinen työ on moninkerroin vaikeampaa kuin myöhemmällä, jolloin jo kokemuseräisesti tällä alalla voidaan liikkua. Sitä vaikeampaa se on, kun kapitalistinen maailma ei halua tunnustaa tämän välttämättömyyden olemassaoloa ja niinmuodoin ei anna virallista tunnustusta Työväenvaltion edustajillekaan. Tästä vaikeudesta ennenpitkää kuitenkin suoriudutaan, sillä yhä selvemmin alkavat merkit näkyä siitä, että kapitalistinen maailma ei voi noin vain sivuuttaa tätä yhteiskunnallista välttämättömyyttä. Sen on tunnustettava sen olemassaolo ja ryhdyttävä sen mukaisesti toimimaan, vaikkapa kuinka onkin sitä vastaan ja selvästi ymmärtäen, mitä se merkitsee kapitalistiselle järjestelmälle.

Venäjän Työväenvaltion tunnustamisen hetkeä ei ole mahdollisuus enää kovin pitkälle viivyttaa. Yhteiskunnallisten syytten pakotuksella siihen joudutaan. Rauhankysymys on nyt siinä pisteessä, että Venäjän kanssa rauhan tekeminen on koko rauhan pääehtona. Muut ennen niin tärkeät rauhaa koskevat seikat suhteellisesti selviintyvät Venäjän kysymyksen mukana. Ja niinpaljo kuin nykyään Pariisissa koolla-olevasta rauhankonferenssista tällä hetkellä on tietoja saatu, niin viittaavat ne siihen, että suhteet avaantuvat kapitalististen maitten ja Työläisten Venäjän välillä.

Venäjän edustajan nimittäminen Amerikkaan muodostaa tässä yhden virstatolpan. Yksistään edustajan nimittäminen ja tietoisuus siitä, että hän on oikeutettu tekemään sitoumuksia Venäjän työväenvaltion nimessä, joista sitoumuksista Työväenvalta vastaa kullalla, on saattanut Amerikan liikemaailman kiirehtimään suhteitten luomista. Venäjä tarvitsee kalkanlaisia tavaroita, joita Amerikassa tällä hetkellä on liikaakin. Kun niistä reilusti maksetaan, niin minkätäkä ei "laillista kauppaa" saisi käydä. Niin luokkatietolnen kuin kapitalistiluokka onkin, niin ryhmäetu johtaa tällaiseen. Pelätään myös muutten maitten kapitalistiryhmien ehättävän Venäjän markkinoille aikaisemmin. Englannissa on liikemaailmassa havaittavissa voimakasta pyrkimystä samaan suuntaan. Ja se on varsin luonnollista. "Business is business". Venäjällä ainakin on varma, pysyväinen hallitus.

Muista Euroopan maitten hallituksista ei voitane sitä niin suurella varmuudella sanoa. Venäjä myös aikaa olla muutenkin hieman toisessa asemassa muihin Euroopan maihin nähden. Venäjän tuotantojärjestelmä aikaa olla toisella pohjalla kuin muissa maissa. Muissa maissa tunnetaan kullan puutetta — Venäjän tuotantoasioita järjestettäessä ei tarvita kultaa siten kuin muissa maissa. Sitä joutaa siis ulkomaille. Käteistä kultaa on tarjottavana ulkomaitten tavarokitten maksuksi. Se kiiltää ja viekottelee ja niin liikesuhteet vähitellen muodostuvat.

*

L. A. Martens, joka edustaa Venäjää Yhdysvalloissa, on vuosikausia toiminut Venäjän työväenliikkeessä. Syntynyt v. 1874 Bachmutin kaupungissa, etelä-Venäjällä. Oli tilaisuudessa käydä koulua ja siten pääsi Pietarin teknillisestä yliopistosta koneinsinööriksi. Kuten monet muutkin Venäjän työväenliikkeen miehistä, on hänkin joutunut "kouluuntumaan" tsaarin vankiloissa. On myös liikkunut ulkomailta. Saapui Amerikkaan noin kolme vuotta sitten.

Valtakirjan saavuttua, lähetti Martens sen Yhdysvaltain valtiopäivätoimikuntaan.

Valtiovirasto tietenkään ei virallista tunnustusta ole antanut. Tunnustus riippuu Europan neuvotteluista. Mutta vaikkakaan virallista tunnustusta ei ole tähänmennessä annettu, niin siitä huolimatta on toimintaan käyty käsiksi. Ensi alussa toimittin тов. Nuortevan johtamassa Venäjän Työväenvaltion tiedonantotoimistossa. Liikemiehiä virtasi kauppoja rakentamaan. Kaikki muukin toiminta yhtenäin paisui. Laajennuspuuhlin oli ryhdyttävä.

Nykyään Venäjän edustajan toimisto sijaitsee tilavammissa huoneustossa. Toimiston työ on jaettu tarkotustaan vastaavammaksi. Venäjän edustuslaitoksen ensimmäisenä sihteerinä toimii S. Nuorteva johtaen samalla toimiston diplomaattista ja tiedonantotoimistoa. Kauppaosast. joht. A. A. Heller, joka on ammattimies vientiliikkeen alalla. Heller on toiminut Amerikan sosialistipuolueessa siitä saakka kun hän saapui Venäjältä tänne, nimittäin vuodesta 1892 lähtien. Rautatie-osastoa johtaa prof. Lomonosoff, joka on rautatieasioitten erikoistuntia, jonka Kerenskin aikainen hallitus nimitti rautatieasioitten edustajakseen Amerikkaan. Kerenskin hallituksen kukistuttua Lomonosoff asettui kannattamaan työvä-

enhallitusta. Tilastotieteellisen osaston johtajaksi tulee Amerikassa kauan tunnettu tilastotieteilijä ja sosialisti, prof. I. Hourwich.

Kurkin osaston palveluksessa on tietenkin joukko apulaisia. Toimintapiiri on laajaa. Ja tulee yhä paisumaan. Venäjän ulkomaakauppa on valtion monopolina ja luonnollisesti se tekee kauppansa ulkomailla olevien edustajiensa kautta. Amerikan osalle tulee valtava osa tästä kaupasta ja kun se tulee tapahtumaan Venäjän edustajien toimiston kautta, niin suuremmoisiksi laitokseksiin se on pakotettu muodostumaan. Senvuoksi sikäli kuin olosuhteet muuttuvat, toiminta tulee laajemmaksi, sitä mukaa myös toimisto suurenee.

Tämänlaatuinen toiminta on uutta. Ja pian kai kirjoitetaan jo paksuja nidoaksia tästä uudesta ilmiöstä, proletariatin diplomaatiasta — työväen valtion ja kapitalistisen valtion merkillisistä suhteista. Tätä uraa viilletään nyt Amerikassa. Amerikan luokkatietoinen työväestö tervehtää uranuurtamistyötä sydämellisesti, tietäen siinä viitoitettavan tietä Amerikan työväenluokankin eduksi.

Rauhankonferenssi

(True translation filed with the post master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

New York Times sattuvasti lausui toimituskirjotuksessaan, että Pariisissa koollaoleva rauhankonferenssi ei ole muuta kuin Europan konkurssin tehneitten valtojen pesänselvitystä. Ja erään toisen lehden kirjeenvaihtaja sähköittää lehdelleen "Europan kansojen juoksevan pakoon rauhankonferenssia" ja että yleensä alkaa vallita sellainen käsitys, että rauhankonferenssin käsissä ollut valta on luisunut kansojen käsiin.

Ja mitä tarkemmin seuraa mainittua konferenssia koskevia niukkoja tiedonantoja, niin sitä selvemmin tulee johdopäätös, että kaikki asiat eivät siellä ole oikein hollillaan. Suuren "neljän",

Yhdysvaltain, Englannin, Ranskan ja Italian pääedustajien keskuudessa ei tunnuta päästävän yksimielisyyteen tärkeimmissä kysymyksissä. Mitä paksuin salaisuuden verho, mikä ympäröi rauhankonferenssia, ei ole kyennyt estämään tämän selville tuloa. Viikkoja ja kuukausia on odotettu, että päästäisiin edes valmistavaan rauhansopimukseen, mutta rauhansopimuksen asemalta alkaakin eri hallitusten välit kärjistyä kireimmiksi kuin ennen rauhankonferenssin alkua. Tätä kirjottaessa näkyy lehdissä tiedonanto, että lopulta on päästy siihen, että presidentti Wilson on uhanut "kylmällä julkuudella" kaikkia rauhankonferenssin toimenpiteitä ellei sopua ala piakkoin tulla. Ellei sekään tepsisi, niin mainitaan mentävän vaikka niinkin pitkälle, että

Amerikan edustajat erkanevat rauhan-konferenssista.

Kaikissa tärkeimmissä kysymyksissä ovat Englanti ja Amerika yhdessä Italiaa ja Ranskaa vastaan. Ensimmäiset edustavat liberaalista eli n. s. vapaamielistä käsityskanta, jälkimmäiset taas häikäilemätöntä imperialismia. Amerika ja Englanti pitävät pohjanaan "Wilsonin 14:sta pointtia", Ranska ja Italia taas vanhaa diplomaattista lausetta: voittajalle kuuluu saalis.

Erikoisesti kaksi kohtaa antavat alhetta voimakkaisiin yhteentörmäyksiin näitten ryhmien välillä: suhtaantuminen Venäjän soviettihallitusta kohtaan, ja Ranskan anastuspuuhut Saar-alueeseen nähden. Presidentti Wilson, joka on tämän ryhmän kaukonäköisimpiä poliitikoltsijoita, käsittää Venäjän todelliset olot. Niin paljo kuin hänestä onkin epämieluisia soviettihallituksen vallankumoukselliset aatteet ja niiden toteuttaminen, niin sittenkin hän käsittää, että hän on tässä tekemisissä vallan kanssa, jonka suhteen vanhat menettelytavat eivät vetele. Hän ymmärtää, että sotaretken tekeminen Venäjää vastaan johtaa raskaisiin seurauksiin, jotka joutuvat miltei yksinomaan Yhdysvaltain kannettaviksi, ja että tästä puuhasta tulisi tavattoman laaja, ehkäpä ylivoimainenkin yritys. Englannin pääministeri Lloyd George ehkä lähitti leikkiin, mutta hänkin tietää sangen hyvin Englannin työväestön keskuudessa vallitsevan mielialan. Samoin Saar-alueen jutussa presidentin täytyy vastustaa Ranskan imperialistista saaliinhimoa, sillä presidenttihän mooneen kertaan vakuutti persoonallisesti valvovansa, ettei alueanastusta tapahduisi.

Italia puolestaan kannattaa Ranskaa, voidakseen sitte käyttää Ranskan apua

omien anastustarkotustensa toteuttamiseksi. Ranskan pääministeri Clemenceau tukee ja rohkaisee Italian pääministeri Orlandoa tämän vaatimuksissa omien vaatimustensa tukemiseksi. Venäjää kohtaan terottavat Ranska ja Italia kynsiään, samoin Unkaria vastaan. Näitten imperialistinen politiikka ei suinkaan johtaisi rauhaan, vaan uusiin kauheisiin uhreihin.

Näitten neljän konferenssiedustajan salaisissa istunnoissa käymä taistelu on pian päättävä ratkaisuun. Jos presidentti Wilson pysyy lujasti vaatimuksissaan, niin silloin on Ranskan ja Italian annettava periksi, sillä yksinään eivät ne voi sotia Venäjää vastaan, enemppää kuin riistää Saksalta Saar-alueetta. Suurena vaarana tässä kuitenkin on se mahdollisuus, että näitten liittolaisvaltain edustajat tekevät kompromissin. Presidentti Wilson voi tavata Clemenceaun puolitiessä ja siten katkaista mahdollisuudet Venäjän tunnustamisesta ja Saar-alueen suhteen suostua sen "puolueettomaksi" tekemiseen. Kummassakin tapauksessa vihamieliset yhteentörmäykset välttätisiin toistaiseksi, vaikkei lopullisesti.

"Kansojen liitto" tällaisessa tapauksessa, kun itse liittoutuneet eivät voi sopia keskenään, ei tietenkään tule olemaan muuta kuin kilpailijoitte liitto, jotka vain odottavat sitä hetkeä, jolloin olisi paras tilaisuus käydä vastakilpailijan kimppuun. Aivan kuten sosialistit alusta lähtien ovat selittäneet tämänlaatuisen "Kansojen liiton" mahdollisuuksista.

Tällaisissa ristiriidoissa toimii rauhankonferenssi. Sillävälin vallankumouksellinen vyöryy väkevästi eteenpäin ja "kansa juoksee irti rauhankonferenssista" ja ryhtyy ottamaan asiointen ratkaisua omiin käsiinsä.

Venäjän neuvostohallituksen agitatsioni

(True translation filed with the post master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

New York Times julkaisee lentolehtisen, jota Venäjän työväenhallitus on englannin kielisenä lentokoneiden avulla levittänyt Arkangelin rintamalla ole-

vien liittolaisten joukkojen keskuuteen. Lentolehtisissä lausutaan:

"Kenen puolella te olette, työläisten vai porvareidenko?

"Maailman kansat eivät ole jakaantuneet kansallisuksittain vain luokit-
taintain.

”Mitkä edut teillä ovat yhtäläiset isäntienne kanssa?”

”Vaikka he olisivatkin teidän maamihiänne, vaikka he olisivat samaa rotua kanssanne, estääkö se heitä riistämistä teitä? Estääkö se heitä pakoittamasta teitä työskentelemään niin monta tuntia päivässä kuin suinkin mahdollista mahdollisimman pienellä palkalla? Ei vähimmässäkään määrässä.”

”Yksinpä sodankin ajalla, jolloin te työläiset olette uhranneet elämänne, kaikkenne, porvarit ovat jatkaneet teidän ja teidän perheidenne riistämistä.”

”Porvarien ainoa päämäärä on voiton saanti.

”He saavat voittoa ruuasta. He tekevät voittoa niistä univormuista, joita te kannatte päällänne. Sota on heille ollut Aladin luola, josta he ovat kiskoneet rikkauksia.

”Se mikä on ollut kansanjoukoille surman, hävityksen, perikadon ja epätoivon aiheuttaja, on ollut porvareille välikappale, jonka avulla he ovat kasvaneet itselleen rikkauksia nykyisyydessä ja kasaavat tulevaisuudessa.

”Kaikki voitot puristetaan meidän luokastamme, työväenluokan hiestä, verestä ja kyynelistä.

”Asia on näin kaikissa maissa — Englannissa, Ranskassa, Saksassa, Itävallassa ja Venäjällä.

”Merkitseekö kansallisuus mitään? Ei mitään! Luokat vain merkitsevät.

”Kummalla puolella te olette, työläisten vaiko porvarien puolella?

”Porvareilla on sijoituksia kaikissa maissa. Missä ovat heidän rahansa, siellä ovat heidän sydämensäkin. Heille ei ole olemassa minkäänlaista isänmaan rakkautta. Mutta he aina pyyvät uskollisina luokalleen.

”Työväenluokkaa vastaan kaikkien maiden porvarit ovat yhtyneet. He ymmärtävät luokkasodan.

”On olemassa vain kaksi leiriä, työläisten leiri ja porvareiden leiri. Kummassa leirissä te olette?

”Kaikkien maiden työläisten edut ovat yhtäläiset. Se ei merkitse mitään vaikka te asutte Englannissa, Ranskassa tai Saksassa. Jos te olette työläisiä teidän täytyy työskennellä isäntäluokalle ja se pitää teitä työssään

vain silloin kun saa voittoa teidän työstänne.

”Työläiset vastustavat aina isäntiään.

”Englannissa ovat suuret lakot käynnissä kun porvaristo kotona tahtoo ottaa pakkotyön käytäntöön sillä aikaa kun te olette taistelemassa täällä ”vapauden” puolesta.

”Todellinen vapaus, taloudellinen ja yhteiskunnallinen vapaus, voidaan saavuttaa vain silloin kun kaikkien maiden työväenluokat kukistavat porvariston ja ottavat yhteiskunnan johdon omiin käsiinsä.

”Me Venäjällä olemme tehneet sen, Me olemme hävittäneet kapitalismin ja maanomistuksen Venäjällä.

”Meillä on työväenhallitus.

”Teidän porvarinne tietävät, että meidän vallankumouksemme on vaarana heille. He pelkäävät, että toisten maiden työläiset seuraavat meidän esimerkkiämme.

”Tästä syystä he tukevat venäläisiä porvareita taistelussa meitä vastaan. He ovat päättäneet kukistaa meidän vallankumouksemme ja saattaa porvarit, maaparoonit ja tsaarin uudelleen valtaan.

”Ja teidät on tuotu tänne tätä tarkoitusta varten.

”Mitä te olette, työläisiäkö vaiko porvareita?

”Jos te olette työläisiä, silloin teidän täytyy olla meidän puolellamme, sillä me myös olemme työläisiä. Me kuulumme samaan luokkaan.

”Oppikaa porvareilta ja olkaa uskollisia luokallenne.

”Loukkaus yhden maan työläisiä kohtaan on loukkaus kaikkien maiden työläisille.

”Jos te avustatte meidän vallankumouksemme kukistamista, te vain lujitatte palkkaorjuuden kahleita itsenne ympärille.

”Kieltäytykää tekemästä yhteisen vihollisemme, porvariston, työtä. Yhtykää meihin taistelemaan kapitalismia ja sota vastaan.

”Kaikkien maiden työläiset liittykää yhteen.”

Samallaisia lentolehtisiä levitetään kaikkialla muillakin kielillä aina tilaisuuden mukaan.

Huhtikuun alkupuolella julaistiin sanomalehdissä virallinen tiedonanto, että amerikalaiset joukot, muuan komppania, on kapinoinut Arkangelin rintamalla. Miehet kieltäytyivät palaa-
masta rintamalle, vaatiin täyttä tietoa siitä, minkävuoksi heidän täytyisi tappel-
la. Vasta pitkien puheitten ja kai-
keti sotakurin pakotuksesta, lähtivät miehet rintamalle, mutta samalla kui-
tenkin uhkaillen, etteivät mene aina-

kaan ensimmäiselle taistelurintamalle. Myös toistenkin kansallisuuksien keskuudessa on tapahtunut kapinoita. Myös liittolaisten pariin joutuneitten suomalaisten keskuudessa.

"Times" lehti eräässä kirjotukse-
saan tämän johdosta selittää "bolsh-
evikien olevan maailman parhaita agi-
taattoreita". Bolshevikit eivät eriko-
isesti hyökkäile, turvaantuvat vain hen-
kisiin aseisiin, kertoo eräs toinen tieto.

Suomen työväenpuolueen tervehdys Spartacus-ryhmälle

(True translation filed with the post master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

Suomen proletariaatti on uudelleen valmiina täyttämään velvollisuutensa Internationalen rintamassa.

Ruotsin lehdet kertovat seuraavaa:

Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea on lähettänyt Saksan Spartacusryhmälle seuraavasisältöisen tervehdyksen:

Mielimme kiinnittää Saksan työläis-
ten huomion Suomen proletariaatin on-
nettomaan kohtaloon, joskohta olem-
me pieni kansa. Sillä Juuri saksalai-
silla aseillahan kukistettiin meidän val-
lankumuksemme keväällä 1918, ja
vain saksalaisten aseiden avulla on Suo-
men porvaristo voinut ylläpitää hir-
vittävää luokkavaltaansa. Juuri saksai-
laiset aseet tuottivat Suomen työläisil-
le tappion, ja tappiota seurasivat or-
juus, nälkä, kärsimykset ja kuolema.

Tammikuussa 1918 nousimme me,
Suomen proletaarit, ase kädessä hank-
kiaksemme leipää, vapautta ja oikeut-
ta. Liike oli proletaarinen vallanku-
mous sosialismin punai en lipun alla.
Meillä oli 70,000 miestä käsittävä pu-
nainen kaarti, joka sankarillisesti vuo-
datti vertaan Pohjolan lumipeitteisillä
kentillä vapauden ja kumouksen puo-
lesta. Mutta silloin sai valkokaarti,
Suomen porvariston valkokaarti, vapaa-
ehtoista apua Ruotsin, Norjan ja Ven-
näjän vastavallankumouksellisilta. Tä-
stä vapaaehtoisesta avustuksesta huoli-
matta ei Suomen porvaristo olisi kyen-
nyt tukahuttamaan vallankumousta, ei-
lei Saksa olisi lähettänyt suuria sota-

joukkoja Suomeen. Tätä ylivoimaa
vastaan kävi punainen kaarti epätoi-
voista, epätaisaista taistelua.

Nyt ryhdyttiin veriseen, elämelliseen
valkoiseen terroriin. Voitosta päih-
tyneenä uhrasi porvaristo kokonaisia
virtoja työläisverta. Kautta maan am-
muttiin työläisiä joukottain tutkinnoi-
ta, tuomioita. Pää-asiallisesti työvä-
enjärjestöjen toimihenkilöitä ja luotta-
musmiehiä, sanomalehdentoimittajia,
punakaartin päälliköitä y.m.s. Vanki-
leireillä annettiin kumoukselliset työ-
läiset alttiiksi nälkäkuolemalle. Kuole-
mantuomiot veivät uusia uhrijoja.
Kaikesta päättäen nousee murhattujen
lukumäärä suunnilleen 30,000:nteen.

Ristilläroikkuva Suomen proletari-
aatti syyttää katkerasti Saksan imperia-
lismia ja sen renkejä, Sheidemanneja.

Suomen sisällissodan puhjettua ja
kun tuli tunnetuksi, että Saksa lähetti
joukkoja Suomeen, kääntyivät jot-
kut Berlinissä asuvat suomalaiset työ-
läiset enemmistösosialistisen puolue-
toimiston ja Vorwärtsin toimituksen
puoleen tehden esityksiä sotajoukko-
jen lähettämistä vastaan Suomeen. Mut-
ta mitä vastasivat Scheidemannit? Olen-
ko minä veljeni vartijat! Jos Suomen
valkokaarti saa käytettäväkseen saksai-
laisia joukkoja ja ampumatarpeita, niin
tapahtuu tämä vain roistojen kurittami-
miseksi. Näiden herrain käsityksen
mukaan olivat Suomen kumoukselliset
työläiset vain roistoja. Meidän 70,000
ammattillisesti ja poliittisesti järjesty-
nyttä työläistämme käsitti vain pahan-
tekijäjoukon, mutta rappeutunut, ve-
renhimoinen porvaristo oli kulttuurin

ja järjestyksen vartijoita. Tämän takia syytämme me Scheidemanneja yhtähyvin kuin imperialisteja. Suomalainen työläisveri on tahrannut heidän kätensä. Mutta ei siinä kylliksi. Myöskin Ukrainassa ja Itämeren-maakunnissa tukahutettiin proletaarinen vallankumous saksalaisilla aseilla. Mikä rikollinen hallitusjärjestelmä teillä onkaan, te Saksan työläiset.

Mutta nyt olette te nousseet, saksalaiset työläiset ja toverit. Olette nostaneet vapauden lipun. Ja Spartakusliitto johtaa teitä vapauteen kapitalismin poliittisesta ja taloudellisesta orjuudesta. Siitä syystä: eläköön vapaa työläinen ja sotilas! Eläköön Saksan vallankumous!

Me, Suomen työläiset, koko ristiinnaulittu Suomen proletariaatti, seuraamme nyt ilokyyneleet silmissä Saksan työläisten ja sotilasten ylönousemista, sillä vallanottaminen työläisten ja sotilasten käsiin on tuottava vapauden myös Suomen proletariaatille. Saksan työläiset ja sotilaat ovat auttava meitä nousemaan verisestä orjuudesta.

Saksan työläiset ja sotilaat sekä Spartacusliitto ottavat kunniaapaikan kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen rintamalla. Sorretut Suomen työläiset, vankiloissa ja maanpaossa elävät vallankumoukselliset tähetämme täten veljellisen tervehdysksemme saksalaisille työläisille ja sotilaille ja näiden puolueelle, Spartacusliitolle. Jo nyt herää uusi toivo ja uusi taisteluhalu Suomen proletariaatissa. Suomen kommunistinen puolue on järjestynyt ja toimii osaksi julkisesti Venäjällä, osin salaisesti Suomessa. Ja pian on Suomen proletariaatti uudeelleen ryhtyvä avoimeen kamppailuun. Nuoren haavoitetun leijonan rohkeudella on proletariaatti nouseva. Verisestä tappiotaan huolimatta on Suomen proletariaatti uudeelleen valmiina täyttämään velvollisuutensa kansainvälisen vallankumouksen rintamassa.

Veljellisillä tervehdyksillä Saksan työläisille, sotilaille ja Spartacusliitolle.

Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuksomitea.

Chicagon vaalien opetus

Huhtikuun 1 päivänä suoritettiin Chicagossa kunnallisvaalit, jotka olivat huomattavasta merkityksestä koko maan sosialisteille. Uusi ammattijärjestöjen perustama "Työväenpuolue" otti näet nyt vaaleihin osaa ja siten tarjoutui tilaisuus tarkastaa, mitä sen vaaleihin osaaottaminen valkuttaa sosialistien äänimäärään.

Vaalien tulokset osoittivat sosialistien äänimäärän olleen vajaa 25,000, kun sen-ijään v. 1917 sosialistien äänimäärä oli 102,686 ja edellisenä vuonna 65,038. Sosialistit äänestivät sosialistipuolueen ehdokkaita ja sensijaan aikaisemmin puolueen liepeillä majailleet keskivälin miehet kiirehtivät "Työväenpuolueen" tueksi, odottaen siltä pikaisempia tuloksia.

Vaalit antoivat kuitenkin hyvän opetuksen, osottamalla reformipolitiikan seuraukset. Selvästi näimme sen, että niinkauan kuin vaalilistoilla esiintyy sosialistipuolue ainoana työväenpuolu-

eena, toisten ollessa selviä kapitalistisla puolueita, työläisvihamielisiä republikaan- ja demokraattipuolueita, niin huomattava osa piintyneitä ammattijärjestöläisiä ja reformitavottelijoita äänestää sosialistipuolueen listalla. Mutta niinpian kuin ammattijärjestöjen ehdokaslista ilmaantuu, asettaen omat reformivaatimuksensa, jotka sanottavasti eivät eroa sosialistien reformivaatimuksista, niin silloin nämä tällaiset sosialistipuolueen liepeilläolevat tipahtavat pois ja äänestävät tätä uutta puoluetta jättämällä kokonaan sivuasiaksi **tulevaisuuden suuret kysymykset.**

Erikaisen ammattijärjestöläisten "Työväenpuolueen" perustaminen saattoi tämän kysymyksen nyt selvemmäksi. Se joka halusi reformeja, äänesti "Työväenpuolueen" ehdokkaita, se joka vaati enemmän, joka halusi pitää päämääränään työväenluokan täydellistä taloudellista ja poliittista vapauttamista, äänesti sosialistipuolueen ehdokkaita.

Raja oli siis selvä Chicagon vaaleissa. Ja sosialistien äänimäärä ei ollut täyttä 25,000 — Socialist Labor Partyn äänimääränkään kanssa ei noussut kuin 27,000:teen. Ei siis mikään intoa antava tulos. Kymmeniä vuosia on Chicagossa tehty ahkerasti agitatsioonityötä ja äänioikeutettujen sosialistien lukumäärä kuitenkin on suhteellisesti vähäinen.

Tällaisissa tapauksissa kuin nämäkin vaalit, ei ole sillä pelustaututtava, että ne ja ne erikoisseikat vaikuttivat äänimäärän pienuuteen, mutta "ensi kerralla" . . . Asiaa sietää syvemmin harkita. Ja tärkeimmäksi opetukseksi saamme sen, että meillä ei ole pyryvästä ja lisääntyvää menestystä, jos pyrimme saamaan äänestäjiä puolellemme reformeilla, senijaan kuin etutilassa pantaisiin pääpaino heidän sosialisteiksi kasvattamiseen. Sangen silmäänpistävä nä piirteenä amerikalaisen sosialistien keskuudessa on se, että he ikäänkuin havahtuvat vasta vaalien lähetessä ja silloin kyllä touhuavat. Tällöinkin kuitenkin pääpaino pannaan äänestäjien saamiseksi yksillä ja toisilla reformivaatimuksilla, eikä useasti-kaan perusteellisesti selitetä sosialismin loppulista tarkotusperää. Kun vaalit ovat ohitse, niin tuntuu kuin ajateltaisiin niitten, jotka kerran pari ovat sosialisteja äänestäneet, jo senkautta tulleen sosialisteiksi. Niinpä vaalien jälkeen sosialistinen agitatsioonityö jää suhteellisesti vähäiseksi.

Socialistista kasvatusystötä vaillaolevat äänestäjät jonkun ajan perästä kylästyvät sosialisteja äänestämään, ja kun tulee toinen puolue, joka myös esittää reformeja, niin kääntyvät sen puoleen. Eivät ymmärrä sitä peruseroavaisuutta, mikä on reformipuolueen ja sosialistipuolueen välillä. Odottivat vain reformeja, joita sosialistit vaalien edellä lupasivat, mutta joita ei voitu täyttää joko senvuoksi, että sosialistit eivät saaneet ehdokkaitaan valituksi tai jos saivatkin, niin pikkuisen vähemmistön.

Vaikkakaan Chicagossa "Työväenpuolue" ei saanut odotettua huomattavaa äänimäärää — suuremmaksi osaksi vain niitä, jotka ennemmin olivat äänestäneet sosialistipuolueen ehdok-

kaita ja jotka sosialistinen vaaliagitatsioonin oli kouluuttanut senverran että he edes huomaavat pysyä erillään vanhoista kapitalistipuolueista — niin sitenkään ei se estä tämän "Työväenpuolueen" toiminnan leviämistä. Kapitalistipuolueitten politiikkaan tyytymättömän työväenainees sen synnyttää eri tahoilla. Tämä vaatii sosialistipuolueen taholta taktiikan muutosta. Se vaatii sitä, että reformipolitiikka aletaan jättää sivuun ja sensijaan otetaan pääasiaksi vallankumouksellinen politiikka. Agitatsioonityö on suunnattava ei pääasiassa sosialistipuolueitten ehdokkaitten "runnaukseksi", vaan äänestäjien sosialisteiksi kasvattamiseksi. Mikäli ilmaantuu pyrkimystä pitää sosialistipuoluetta vain vaalikoneistona, niin siltä on päästävä ja saatava se kasvatuskoneistoksi, joka toimii ei ainoastaan vaalien aikana, mutta voimien mukaan yhtenäin. Amerikan sosialistipuolueen on entistä selvemmin osotettava sen päämääränä olevan Amerikan työväenluokan vapauttaminen. Sen välksitekemisessä lujittuu voimamme pysyväisesti, eikä ajottaiseksi nousuksi ja suureksi laskuksi. riippuen suuresti tilapäisistä reformikysymyksistä.

Socialistipuolueen äänimäärää pidetään ylimalkaisena mittapuuna työväenluokan kypsyydestä, mutta tämä mittapuun voi mitata väärin niinkauan kuin tähän äänimäärään vaikuttaa yksistään reformistisetkin tekijät, kun äänestäjien joukossa ei vallitse yhtenäinen luokkatietoisuus, vaan joukossa on tuntuvasti pelkkiä reformeja kiikastavia-kin, jotka sitten tulevaisuuden ratkaisevalla hetkellä hyppäävät tien sivuun.

Chicagon vaali oli hyvä opetusventämään tätä. Se samalla painostaa sen tärkeyttä, että puolueemme velvollisuutena on ryhtyä tarkistamaan ohjelmaansa, menettelytapojaan j.n.e. Ei missään Euroopa matkivassa mielessä, vaan tietoisena siitä, että nykyinen maailmanmullistus on sittenkin joutain vaikuttanut Amerikkaankin. Kansainvälinenhän tämä maailma on, eikä mikään maa voi täydellisesti eristäytyä muitten maitten jättäjämaaisista myllerryksistä. Eikä tässä puoluekonventionin pitämisessä erikoisesti tarvitse sitä pelätä, kuten nimim. M. arveli

Säkenien maaliskuun erässä Katsauksessa, että mielet olisivat siinä määrin kuohuksissa, ettei kokous voisi käydä vakavaan rakentavaan työhön. Mielestämme puoluekokouksen pidon lykääminen epämääräisyyteen antaa vain tuulta siipeen sille hajottavalle alukselle, joka käy "vasemman siiven" puls-kasti kalskahtavalla nimellä. Osotta-

kaamme selvästi, että puolueemme on jo itsessään niin paljo "vasenta siipeä" kuin mikä vastaa Amerikan olosuhteita ja korjatkaamme se mitä havaitsemme vielä puuttuvan puolueestamme kunnollisesti vastatakseen sitä mitä sosialistisen liikkeen tuleekin vastata val-lankumouksellisenä työväenliikkeenä niissä oloissa ja mahdollisuuksissa joissa elämme.

Venäjäin työväenhallituksen sinetti.

Reunolla kirjoitus: "Venäjän Sosialistinen neuvostojen liittotasavalta."
Alhaalla: "Kaikkien maitten köyhälistö, liitykää yhteen!"